

LUIS EDUARDO AUTE, INCONFORMISTA
I MÍSTIC

«Sexe i Déu és el mateix»

Aute és un dels comptats cantautors que són capaços d'omplir un estadi o una plaça de toros. Artista polifacètic, inicia els seus concerts dient: «Vaig a cantar una cançó que no sé si és pornogràfica o religiosa; però és igual, les dues paraules signifiquen el mateix».

Eduard Company

Té el rostre molt més envellit del que fa la impressió de lluny, sobretot damunt de les celles, on dues arrugues verticals i pronunciades li atorguen el caràcter reflexiu que el caracteritza i que es trasllueix en les seves cançons menys comercials. La barba de dies, la cabellera, que comença a flaquejar en alguns punts, i un deix de desconfiança en la mirada, fan l'efecte que es troba extraviat, fora de lloc. Fuma molt i es pren un *whisky* durant l'entrevista. D'ací a dues hores ha d'eixir a escena. Fora de la *roulotte*, els músics acaben les proves de so, que a voltes es fan estridents. La conversa de Luis Eduardo Aute, però, és fluida i concentrada.

—*¿Vostè què és, preferentment, poeta, pintor o músic?*

—Res. Professionalment res. Si més no, intento no exercir com a profes-

sional en cap de les disciplines que manipulo. Sóc una persona que es comunica a través de distints mitjans i recorro a un o altre en funció d'allò que vull expressar.

—*Però vostè va començar sent pintor.*

—Sí, vaig començar a pintar des de petit, i sols als vint anys vaig posar-me a escriure cançons. Però sense ànim d'enregistrar, només per divertir-me. Un dia una companyia de discos va oferir-me de fer-ne un, ja que havia escrit cançons per altra gent, i vaig pensar «¿per què no?». El volia com a record. Però en va venir un de segon, que va tenir molt d'èxit, hi havia «Aleluya nº 1» i «Rosas en el mar», i la fama que em va portar em va descontrolar per complet. I vaig deixar-ho córrer. Al 1973 vaig tornar, però no tenia l'obligació de sortir a cantar ni de fer promoció.

—*¿Li molesta cantar en públic?*

—A vegades. Fins al 78 no vaig ac-

tuar en públic. No volia pujar a l'escenari. Sí, per por, i també per falta de seguretat en mi mateix. Vaig tenir unes crisis, vaig passar una època visitant un psicoanalista, però no va descobrir-me res. De mica en mica, amb amics i en locals petits, vaig començar a cantar.

—*Vostè ha tingut moltes depressions, ¿no?*

—Patològiques, no. Però sóc una persona molt dubitativa, molt insegura, m'equivoco moltes vegades... I així estic quaranta-quatre anys, i no crec que pugui corregir-me a aquestes altures.

—*En les seves cançons parla de la vida en tant que caos, en tant que absurd. ¿La veu d'aquesta manera?*

—Bé, probablement... És que se'm considera una persona molt seriosa, i jo crec que no. Pateixo, inclús, passions d'humor. Crec que cada vegada és més important el sentit de l'humor. Però tendixo a escriure cançons quan

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 17

18.00 h.: ENEMIGO MIO, *Wolfgang Petersen*, 1985. EUA. V.E.
20.00 h.: MAD MAX: MAS ALLA DE LA CUPULA DEL TRUENO, *George Miller i George Ogilvie*, 1985. Austràlia, V.E.
22.00 h.: PATRICK, *Richard Franklin*, 1977. Austràlia. V.E.

DIJOUS, 18

18.00 h.: PATRICK, *Richard Franklin*, 1977. Austràlia. V.E.
20.00 h.: ENEMIGO MIO, *Wolfgang Petersen*, 1985. EUA. V.E.
22.00 h.: MAD MAX: MAS ALLA DE LA CUPULA DEL TRUENO, *George Miller i George Ogilvie*, 1985. Austràlia, V.E.

DIVENDRES, 19

18.00 h.: EL DIA DE LOS MUERTOS, *George A. Romero*, 1986. EUA. V.E.
20.00 h.: MAXIE, *Paul Aaron*, 1985. EUA. V.O.S.E.
22.00 h.: RABIA, *David Cronenberg*, 1977. Canadà. V.E.

DISSABTE, 20

18.00 h.: LA PIEL DE SATAN, *Piers Haggard*, 1970. Gran Bretanya. V.O.S.E.
20.00 h.: RABIA, *David Cronenberg*, 1977. Canadà. V.E.
22.00 h.: NOCHE DE MIEDO, *Tom Holland*, 1985. EUA. V.E.

DIUMENGE, 21

18.00 h.: MAXIE, *Paul Aaron*, 1985. EUA. V.O.S.E.
20.00 h.: NOCHE DE MIEDO, *Tom Holland*, 1985. EUA. V.E.
22.00 h.: EL DIA DE LOS MUERTOS, *George A. Romero*, 1986. EUA. V.E.

DILLUNS, 22

18.00 h.: SOLARIS, *Andrei Tarkowski*, 1972. URSS. V.O.S.E.
20.00 h.: LA AMENAZA DE ANDROMEDA, *Robert Wise*, 1971. EUA. V.E.
22.00 h.: CORTOCIRCUITO, *John Badham*, 1986. EUA. V.E.

DIMARTS, 23

18.00 h.: LA AMENAZA DE ANDROMEDA, *Robert Wise*, 1971. EUA. V.E.
20.00 h.: CORTOCIRCUITO, *John Badham*, 1986. EUA. V.E.
22.00 h.: SOLARIS, *Andrei Tarkowski*, 1972. URSS. V.O.S.E.

Travessera de Gràcia, 63.
Telèfon 201 29 06

no estic del tot bé, quan em sento baix: alguna cosa que t'ha sortit malament, quan veus que res no té solució, o per senzill mal rotllo personal. Ara, quan estic bé, no escric, me'n fot de tot. I em disculpo sovint per haver de vomitar els meus mals rotllos al personal, però ¡en fi!...

—*Però a la gent li agrada; si no, no estaria aquí...*

—Deu ser masoquista, la gent.

—*Potser creurà estúpida la pregunta, però ¿vostè sap riure?*

—Últimament intento somriure una mica més. El que passa és que em sembla tan fals haver de somriure quan algú et fa una foto, que no sé què fer. Se'm posa la cara tensa, no puc.

—*Hi ha qui diu que a vostè li agrada anar d'intel·lectual per la vida.*

—Intel·lectuals ho som tots des del moment que tenim un cervell i l'utilitzem. El que passa és que la gent de la meua generació, quan vam començar a escriure cançons, vam intentar que la cançó fos un mitjà tan digne com qualsevol altre. Com el cine, que va començar sent un art de barraca i amb el temps es va convertir en un llenguatge. La cançó, en els seixanta, era banal, amb textos mal escrits. I arribava a molta gent. Vam voler que hi hagués literatura en les cançons, pensa que la poesia va néixer per ser cantada. Potser per això es té aquesta imatge de nosaltres.

—*¿Quins intèrprets l'han influït més a l'hora de compondre?*

—El principal va ser Dylan. Jo estava aficionat per aquella època a llegir poetes surrealistes, i de colp i volta ve Dylan i canta uns textos llarguíssims i enormement surrealistes. Això va motivar-me molt. I després, és clar, molta altra gent; des dels francesos fins a Prince. No sóc gens sectari en aquest sentit.

—*¿També va influir-lo Dylan en el compromís social i polític?*

—No, gens. En aquell moment jo era un inconscient polític; això va venir després. Tampoc he fet mai cançó política directa, era el primer pas per a caure en el pamflet, i el repudió. Impregnava, això sí, els textos de la situació asfixiant que ens envoltava. Hem estat una generació que ha nascut morta, sense possibilitats de desenvolupar-nos físicament i psíquica.

—*I fent un gran salt, s'arriba al 88*

i l'Aute es converteix en un místic. Desconcerta, ¿no?

—No tant. En el primer «Aleluya» ja hi ha certes referències iconogràfiques religioses. Que no catòliques, ¿eh? També els meus quadres tenen molt d'aquesta influència, i és que sempre l'he respectada profundament. Potser —vés a saber— perquè vaig anar a un col·legi de capellans i la religió ens l'han ficada fins al moll de l'os. En concret, amb el disc *Templo*, he intentat trobar la nostra pròpia imatge, ja que la iconografia que ens envolta és tota del món anglosaxó. Les imatges religioses, que són tremendament eròtiques per a mi, són molt llatines.

—*¿Eròtiques, per què?*

—Bé. Podria parlar-te'n tres hores seguides. Crec que hi ha una relació molt directa entre el concepte religiós de la vida i el sexe. Quan dues persones se senten atretes físicament, hi ha un desig de transcendència, de sublimar la relació, de penetrar l'una en l'altra i levitar. L'orgasme no és més que una evocació de l'èxtasi. La pintura religiosa, d'altra banda, és plena de nus. Els renaixentistes volien pintar nus però no tenien mitjans. Aleshores l'església els patrocina —com ara la Coca-cola— les capelles sixtines, i pintaven nus per tot arreu. I també hi ha el *Crist* de Velázquez, que per a mi és la imatge que més pròxima tinc del que és l'erotisme; és ple de referències sexuals...

El que és cert és que l'ateisme és modern i no duu enlloc. Jo no sé si sóc creient o no: dubto. En fi... Mira, suposant que hi hagués un creador, fa l'home i la dona idèntics. Llevat d'on hi ha el sexe. Aleshores demostra que Déu està preocupat tremendament pel sexe, ¿no? És que sexe i Déu és una cosa molt relacionada, jo crec que és exactament el mateix.

Quant a *Templo*, també està fet una mica per anar contra corrent. Odio el *marketing*, i d'aquesta forma he fugit dels esquemes dictats pel mercat del disc; una mena, si se'm permet, de *machada*.

—*Aquest inconformisme, però, ¿no és una actitud ja massa mecànica, massa integrada?*

—Sí, potser. Però en el meu cas és orgànic. Mira, quan jo era jove, lluitàvem contra el sistema, ens automarginàvem. Ara passa el contrari, la joventut vol integrar-s'hi. Estem ja en ple

sistema, directament ens governa la Coca-cola. I això és caòtic, coca-colaòtic. Possiblement acabi sent un naufrag en aquesta lluita, però l'art i la Coca-cola no tenen res a veure. I, a més, a mi el mercat me la fa suar per complet.

—Vostè ha escrit la majoria de les

seves cançons sobre dones i sobre relacions amb elles, ¿quin significat té per a vostè la dona?

—La dona em sembla el ser humà més pròxim al sentit de la vida. És molt més imaginativa, púdica, sensual; es mou més per mecanismes màgics que no racionals. S'acosta més al que jo en-

tenc per sentit poètic de la vida, i per a mi l'univers és un poema infinit. Una mena de realisme fantàstic, com deia Cortázar. Per això, crec que la dona s'aproxima molt a la realitat, però no la realitat entesa com a racional, sinó poètica. A part, és clar, dels encants immediats, físics, que em sembla que són evidents.

—*També ha participat activament en determinats actes polítics. Recordo, en concret, els festivals contra l'OTAN. ¿Com va sentir-se al dia següent del referèndum?*

—No vaig endur-me cap sorpresa, perquè creia que guanyaria el sí. La gent raona poc... També la por hi va influir.

—*¿La gent i els polítics no estan massa distanciats?*

—Sí. Els polítics estan molt distanciats del que passa al carrer. Fets com els de l'OTAN ataquen la seva credibilitat; la poca que tenen, desapareix. Però, en fi, el canvi de posició de Felipe González no va ser un fet aïllat. La història de la política està plegada de desmentiments i canvis de criteri. A la II Guerra Mundial pacten russos i americans, i ara també faran el mateix: estan acollonits a causa dels moros. Cada vegada crec menys en la política. La segueixo pels acudits dels diaris i prou. I és que els polítics no són persones; són marcians; transformistes.

—*No té molt bona consideració de la política, pel que sembla.*

—No. La política no és res més que la forma de veure quin és el vestit que haurem de dur per la vida. Si anirem en pilotes, amb texans, d'esmòquing o com sigui. Estem despullats i ens hem de vestir: de puta mare. Però ¿què és el que va dins del vestit? L'ésser humà. I això és el que està més oblidat avui. I tant en la societat capitalista com en la comunista, que són idèntiques, persegueixen els mateixos objectius. Són societats mercantilistes, científiques, positivistes, pragmàtiques, materialistes... I ara s'adonen que hi ha un perill, el nou Hitler, que és l'islam. Perquè l'islam sols respon als designis d'Al·là, i, cony, Al·là és incontrolable, ¿entens? Estan acollonits, i s'estan casant. Ja ho deia en una cançó fa temps: «que se dejen de hostias y que se casen ya». I ja s'estan casant.

—*Llavors es desmunta una mica allò de la bomba atòmica, de «Y pasa un avión».*

—Sí, bé, però allò era... sols una cançó. □

«Sóc una persona molt dubitativa, molt insegura i m'equivoco moltes vegades...»